

har nævnt noget særligt, kunde der kun være tænkt paa Svig. Jeg søgte mig imidlertid forholdsvis rolig overfor ogsaa denne Brejdselse fra det ærede Medlem, da jeg ogsaa her kan henholde mig til det ærede Medlem fra Viborg, der har erklæret, at at han lige saa lidt er i Stand til at forstaa Paragraffen som jeg, at han ganske vist antager, at man ved Fortolkning og ved at sammenholde denne Paragrafs Straffebestemmelser med dem, som i øvrigt findes i Loven, sandsynligvis vilde komme til det Resultat, at der her kun er tænkt paa svigagtig Handling, men at det i hvert Tilfælde vilde være et tvivlsomt Fortolkningsspørgsmaal. Dette er altsaa ogsaa et Punkt, som vi have al mulig Grund til at rette, hvis vi vilde bringe Lovens i en saadan Stillelse, at den ikke giver Anledning til Tvivl. — Dette var de forstellige Anker, som det ærede Medlem forleden fremførte imod mig, og hvorved han vilde bevise, at jeg havde gjort mig skyldig i Overdrivelser, og det viser sig altsaa, at ikke paa et eneste Punkt havde det ærede Medlem Ret. Hvad jeg har udtalt, er tværtimod fuldstændig korrekt for ethvert Punkts Vedkommende. — Det ærede Medlem fremhævede da endvidere, at de Opfattelser, der bleve gjort gældende af det ærede Medlem for Røge (Hørup) og mig med Hensyn til Skattens finansielle Virkninger, vare fuldstændige modstridende: at jeg mente, at Skatten vilde have den Virkning, at Forbruget af skattepligtigt Ol vilde gaa stærkt ned, og som Følge deraf mange Bryggere være udsatte for Ruin, medens det ærede Medlem fra Rjøge mente, at Forbruget ogsaa i Fremtiden vilde stige stærkt, og at Statskassen altsaa vilde faa en meget stor Indtægt. Jeg maa dertil sige, at jeg har i al Almindelighed ikke nogen Forpligtelse til at nære samme Anskuelser som det ærede Medlem fra Rjøge, og en lignende Forpligtelse overfor mig har han fra sin Side heller ikke; den Omstændighed, at en Lov kan angribes, at den kan findes uheldig og urimelig ud fra 2 forskellige Synspunkter, er i og for sig visselig ikke noget Argument for, at Lovens er god. Men i det foreliggende Tilfælde er Sagen tilmed den, at disse 2 Opfattelser aldeles ikke staa i Modstrid med hinanden, og Sandheden er, at de begge ville komme til at staa til. Naar det ærede Medlem ikke uden at blive gjort opmærksom derpaa selv har kunnet indse dette, viser det kun, hvor lidt vant han er til at beskæftige sig med den Slags Spørgsmaal, og hvor lidt han har gennemtænkt Konsekvenserne af et saadant Skattepaalæg. Der er ingen Tvivl om, at naar

der er gaaet en Række Aar, vil Følgerne af denne pludselige og vældige Stats Paalæg have udlignet sig; Folk ville have vænnet sig mere eller mindre til Skattens Højde; og Forbruget vil igen begynde at stige. Forbruget vil ikke blive saa stort, som det vilde være, hvis Ollet var skattefrit; men naar man er kommen ud over et vist Punkt, og naar Befolkningen vedbliver at stige, vil naturligtvis Forbruget atter tage til. Derimod den første og øjeblikkelige Virkning af Skatten, vil aldeles utvivlsomt være den, at Forbruget tager af. Men det er en daarlig Trøst for de Bryggere, som blive ruinerede i Overgangstiden, at vide, at naar man først er kommen ud over den, kan man vente, at der kommer bedre Tider bagæfter. Det er en daarlig Trøst for dem, der faa slaet Skindet op over Ørene, at vide, at de, der ere i Stand til at overleve denne Operation, kunne gøre sig Haab om igen at komme til at tjene noget senere hen. Og Sagen er, at de, hvem det særlig vil komme til at gaa ud over, ere de smaa Bryggerier. De store kapitalstærke, rige Bryggerier, som ere i Stand til at leve en Række af Aar uden at faa Rente af deres Penge, ja maatte endogsaa at arbejde med noget Tab, ville kunne staa denne Overgangstid igennem; men Smaabryggerne, de mindre velstaaende, de, som ikke ere i Stand til at bære en Række Aar, hvor de aldeles intet Udbytte faa af deres Bedrift, de ville gaa til Grunde. Det gælder for en hvilken som helst Forbrugsartikel, at Produktionen til enhver Tid er afsæstet just saaledes, som Efterspørgselen kræver det, og de Industrier, som arbejde paa de ugunstige Billaar og med mindst Fortjeneste, men saaledes, at deres Produktion dog er nødvendig, for at der kan frembringes akkurat tilstrækkeligt til at fylde op det Forbrug, som der er, det er dem, som naar Forbruget tager af, først og fremmest ville blive nødsagede til at standse deres Bedrift. Jeg vil hederligere tilføje, at selv om vi forudsatte, at Forbruget aldeles ikke gik ned, og at altsaa Statskassen lige straks fra første Færd fik en Indtægt, som var langt større, end man paa Forhaand kunde antage, saa er dermed aldeles ikke udelukket, at ogsaa da vilde alligevel en hel Række Bryggere blive ruinerede. Thi dette Resultat kunde kun tænkes opnaaet derved, at Bryggerne toge en stor Del af Skatten paa sig selv. Hvis de vare i Stand til at bære samtlige 7—10 Kroners Skat, er det klart, at saa vilde Forbruget aldeles ikke tage af; saa vilde Følgen af Skattens Paalæg kun blive den, at Bryggerne tjente mindre. Men det